

Fordon także miał swój sport

Życie społeczne Polski zdominowane zostało wydarzeniem sportowym o charakterze międzynarodowym, jakim są Mistrzostwa Europy w Piłce Nożnej Euro 2012. W każdym okresie historycznym sport towarzyszy życiu ludzi i społeczeństw.

Bł. Jan Paweł II zwraca uwagę, że: „Sport może wносить cenny wkład w pokojowe porozumienie między narodami oraz przyczynić się do utrwalania w świecie nowej cywilizacji miłości”.

W życiu człowieka, zwłaszcza w latach młodości, sport odgrywa ważną rolę. Jest formą wypoczynku, bądź realizowany jest w formie wyczynowej. Wielu ludziom to zainteresowanie towarzyszy przez całe życie, pozwalając zachować pogodę ducha i optymizm życiowy.

Rok 1965 - otwarcie nowego boiska.

Po wygranej 3:0 meczu o Puchar Polski z Legią Chelmża.

Udział młodzieży fordońskiej w zajęciach, przypominających zajęcia sportowe, przypada na przełom XIX i XX wieku. Były to zajęcia rozwijające sprawność fizyczną o charakterze gimnastycznym, jak również zespołowe gry i zabawy sportowe, które w późniejszym okresie przyjęły formę zorganizowanych instytucji. Władze miejskie Fordonu, po odzyskaniu niepodległości w 1920 r. w mieście, przywiązywały dużą wagę do organizacji sportu.

W 1923 r. utworzone zostało Towarzystwo Gimnastyczne „Sokół”, któremu miasto zawdzięczało swoją tradycję sportową w latach 1923-1939 w takich dziedzinach jak: gimnastyka sportowa, lekkoatletyka, biegi, strzelectwo czy kręglarstwo. Działalność sportowa była ważną formą działalności społecznej naszego miasteczka, zwłaszcza fordońskiej młodzieży. Najbardziej znanym sportowcem okresu międzywojennego był Zygmunt Kuligowski, biegacz na długich dystansach.

Najdłuższą historię sportową zachował Fordoński Klub Sportowy, reprezentujący głównie piłkę nożną. Pierwszy klub sportowy, pod nazwą „Bałtyk”, utworzono w 1923 r., ale w wyniku braku doświadczenia jego działaczy, nie podjął dalszej pracy.

Odrodzenie Fordońskiego Klubu Sportowego pod nazwą „Wisła” nastąpiło w 1926 r. W klubie podjęto utworzenie dwóch sekcji: piłki nożnej i lekkoatletyki dla dziewcząt i chłopców.

W 1932 r. w mieście przy ul. Wiejskiej (dziś Sielska) ukończono budowę dwóch obiektów sportowych: boiska do piłki nożnej oraz strzelnicy sportowej, wykorzystywanej do doskonalenia strzelców zawodowych funkcjonariuszy służby więziennej z miejscowego zakładu karnego. Do 1939 r. na obiektach odbywały się zawody

z różnych dyscyplin sportowych. Skupiały one zawodników i ich sympatyków. Boisko integrowało sportowców z ich kibicami. Ranga tych rywalizacji sportowych miała charakter klubowy, powiatowy a nawet okręgowy. Zawody rozgrywek piłkarskich cieszyły się największym uznaniem i przyciągały duże rzesze kibiców.

Rozpoczęcie II wojny światowej zmieniło dotychczasowe życie społeczne Fordonu. Uległy zmianie wszystkie dziedziny życia. Sportowcy znaleźli się w wojsku, wysiedleni z rodzinami. Polacy zepchnięci zostali przez okupanta na margines życia publicznego. Zniknęły wszystkie organizacje, z ulic zniknęła mowa polska, kultura i szkolnictwo, sport także.

Nie można jednak pominąć pewnego wydarzenia sportowego, które jest ewenementem godnym wspomnienia. W II poł. 1941 r. do zakładu A. Medzega (zakład ceramiki budowlanej) ściągnięto do pracy jeńców wojennych (obywateli ZSRR i Ukrainy) w liczbie 54 i zakwaterowano w pomieszczeniach gospodarczych i magazynowych. Na początku 1943 r. utworzono obóz jeniecki dla obywateli angielskich. Anglicy korzystali z bardziej liberalnego regulaminu, który zezwalał im na prowadzenie rozgrywek w piłkę nożną na sąsiednim boisku. W II poł. 1944 r. na tym boisku doszło do rozgrywki między drużyną jeńców angielskich a reprezentantami nadzoru obozowego Wehrmachtu, wygranej przez Anglików.

Pod koniec okupacji, na terenach przylegających do zabudowań ul. Fabrycznej, Wiejskiej i Suczyna, niewielki oddział piechoty Wehrmachtu odbywał codziennie ćwiczenia bojowe. Tymczasem młodych Polaków, zamieszkujących w tej okolicy, można było spotkać na boisku kopiących coś co przypominało dzisiejszą piłkę nożną.

Zakończenie wojny dla Fordonu związane było z wyzwoleniem miasta w dniu 26 stycznia 1945 r. przez wojska Armii Czerwonej. Dokonujące się zmiany w niepodległej rzeczywistości miasta odbiegały od wyobrażeń i pragnień wielu mieszkańców, od dawnych stosunków gospodarczych i społecznych.

W 1946 r. reaktywowano rozwój sportu fordońskiego. Stanowiły go Klub Sportowy „Wisła” z woli wielu zawodników i uczestników tego klubu z okresu przedwojennego pragnących kontynuacji tradycji dorobku tego miasta. Drugim ośrodkiem sportowym stał się Klub Sportowy „Papiernia” powstały przy Zakładach Papierniczych w Fordonie. Prezesem tego klubu został kierownik zakładu Stanisław Jańczak, kapitanem sportowym – Bernard Modrakowski.

Po wygranej w Grudziądzu meczu 1:0 z Nadwiślaninem.

Przy tym ośrodku utworzono sekcje: piłki nożnej, siatkówki, tenisa stołowego i sekcję towarzyską. Życie sportowe miasta opierało się na tych dwóch instytucjach klubowych. One były inicjatorami i organizatorami imprez sportowych w mieście w powojennym okresie lat 40-tych. Powracano do tradycji życia sportowego z okresu międzywojennego. Podstawą działalności FKS „Wisła” było skupienie głównej uwagi na powrocie sportowców do sekcji piłki nożnej i lekkoatletyki. Był to okres działalności sportowej z dużymi sukcesami, szerokiego wsparcia ze strony społeczeństwa w odbudowie po okresie wojny miejskiego boiska, uznania i popularności zawodników. Wszyscy mieszkańcy Fordonu znali takich piłkarzy, jak: Szczepaniak, L. Trykowski, Niciński, St. Tomaszewski, B. Modrakowski, F. Kuberski ps. „Jasek”, Sikorski, K. Puczkarski.

Rok 1969. Zachem - Wisła 3:3.

Środki finansowe FKS „Wisła” odbiegały od finansów KS „Papiernia”. Rywalizacja między klubami nie była czynnikiem mobilizującym. Szkoda, że zmiany centralizacji przemysłu papierniczego z przemysłem chemicznym i unifikacja Zrzeszenia Sportowego „Unia” pozbawiły Zakłady Papiernicze działalności sportowej na rzecz środowiska fordońskiego. Zmiany te przyczyniły się do osłabienia i upadku FKS „Wisła”.

Pozostawiony przez KS „Papiernia” majątek przejęty został przez Koło ZS „Budowlani” przy Zakładach Ceramiki Budowlanej.

W okresie 1954-1960, mimo prowadzonych starań Koła ZS „Budowlani”, sport fordoński tkwił w stagnacji. Powołany w październiku 1961 r. nowy zarząd klubu, w skład którego wszedł Czesław Rządkosz – dawny zawodnik i działacz FKS „Wisła” – podjął intensywne działania na rzecz powrotu do sprawdzonych form pracy sportowej tego klubu. FKS „Wisła” oparł swą podstawową działalność na powołaniu sekcji piłki nożnej, składającej się z dwóch drużyn: juniorów i seniorów – zawodników pochodzących z miejscowego środowiska, uczestniczących w rozgrywkach w swoich klasach.

W latach 70-tych drużyny te zajęły czołowe miejsca w swoich grupach, uzyskując awans do ligi okręgowej. FKS „Wisła”, stając się klubem miejskim, pracując w środowisku na jego rzecz, przyczyniał się do promowania tego miasta. Uzyskał szacunek

i uznanie, które skierowano też pod adresem działaczy sportowych. W ten sposób nawiązano do tradycji poprzedniego pokolenia. Był to zaledwie początek sukcesów klubu. Do najbardziej popularnych w mieście i uznanych należeli działacze sportowi: Czesław Rządkosz – prezes, Leszek Bykowski (kapitan), Cz. Skrzypczak – członek zarządu, W. Kupiec i zawodnicy: J. Ruśniak, M. Antowski, Michalski, H. Stachowicz, M. Wawrzyniak, L. Krajewski, L. Kowalski. Kolejnym przedsięwzięciem prezesa klubu Cz. Rządkosza i znającego działacza fordońskiego Bolesława Kwapiszewskiego stała się inicjatywa budowy stadionu w miejscu boiska wybudowanego przez miasto w 1932 r.

Stadion wybudowano w latach 1962-1967. W skład kompleksu sportowego weszły: boisko, okolone bieżnią z rozbiegami do uprawiania konkurencji lekkoatletycznych, trybuna, pawilon sportowy mieszczący szatnię, pokoje do gier, świetlica i kawiarnia. Wszystko ogrodzono estetycznym parkanem. Całość tego kompleksu zrealizowano głównie w czynie społecznym. Uznano ten obiekt za profesjonalny w swojej klasie na skalę wojewódzką. Dalsze elementy tego kompleksu o charakterze wypoczynkowo-turystycznym i hotelowym stanowiły jego plany docelowe.

Stadion fordoński przyciągał duże rzesze fordonian z różnych okazji. Odbывały się na nim rozgrywki piłkarskie, liczne imprezy dla młodzieży w formie spartakiad, Turnieje Dzikich Drużyn. Stadion odwiedzały różne drużyny sportowe naszego województwa. W okresie wakacji zimowych płyta boiska zamieniała się w lodowisko, stając się atrakcją dla młodzieży.

Od 1975 r. działalność FKS „Wisła” i ruch na stadionie zostały przyhamowane. Prezesowi klubu Cz. Rządkoszowi, za nie mające precedensu poświęcenie tej służbie oraz członkom zarządu złożono wyrazy uznania, podziękowania i wręczono dyplomy pamięci. Piłkarze klubu zostali sportowcami WKS „Zawisza”, a stadion częścią obiektów tego klubu.

Boisko boczne, lata 60.

FKS „Wisła” stała się faktem historycznym tego miasta w swoją 50-tą rocznicę utworzenia.

Dzisiaj obiekt ten okazjonalnie wykorzystywany jest do celów sportowych. Służy rozgrywkom w ramach eliminacji środowiska fordońskiej młodzieży szkolnej. Prawie stuletnia historia sportu fordońskiego w zasadniczej części była związana z klubem „Wisły” i jego obiektem. Z tą instytucją związanych było kilka pokoleń mieszkańców tego miasta.

Obecnie na byłym obiekcie „Wisły” możemy spotkać młodzież szkolną, zarówno ze Starego jak i Nowego Fordonu, rozwijającą swoje umiejętności sportowe.

Współcześnie Fordon też może poszczycić się uznanym sportowcem i działaczem społecznym jakim jest Andrzej Urbaniak, biegacz długodystansowy i maratończyk, który z okazji Euro 2012 przebiegnął dystans z Kijowa do Warszawy.

Z pewnością, dla niejednego ze starszych mieszkańców naszej parafii, Euro 2012 będzie powodem do refleksji nad piłkarskimi tradycjami Fordonu. Im, przede wszystkim, dedykujemy te wspomnienia. Im również poświęcony był sportowy symbol dekoracyjny jednego z ołtarzy, podczas procesji Bożego Ciała.

Henryk Wilk

Boisko boczne, lata 60.